Agatha.doc

Ένας νεαρός άνδρας συλλαμβάνεται ως κύριος ύποπτος μιας πλούσιας μεσήλικης κυρίας με την οποία συνδεόταν φιλικά. Δεν έχει ισχυρό άλλοθι, μόνο τη μαρτυρία της γυναίκας του, μιας μυστηριώδους Γερμανίδας. Η υπόθεση προκαλεί το ενδιαφέρον ενός διάσημου δικηγόρου –ως γνωστόν, όταν δεν υπάρχουν μάρτυρες και ο κατηγορούμενος δεν έχει ισχυρό άλλοθι ένας καλός δικηγόρος μπορεί να κάνει θαύματα. Στην εξέλιξή της, η υπόθεση του «Μάρτυρα Κατηγορίας» της Αγκάθα Κρίστι, που παρουσιάζεται στο θέατρο Κάτια Δανδουλάκη, επιφυλάσσει ανατροπές κι ένα απροσδόκητο τέλος. Γι' αυτό και περιλαμβάνεται ανάμεσα στα καλύτερα δικαστικά δράματα της σκηνής και της οθόνης.

Έχοντας ήδη γράψει τα καλύτερα αστυνομικά της, η dame Αγκάθα Κρίστι (1890-1976) από το 1950 κι εξής επιδόθηκε με κέφι στη συγγραφή θεατρικών έργων. Κάποια μυθιστορήματά της είχαν μεταφερθεί στο θέατρο ήδη από τη δεκαετία του '40. Η επιτυχία τους προέτρεψε την Κρίστι να γράψει εξαρχής για το θέατρο το θρυλική «Ποντικοπαγίδα» (1952) που εξακολουθεί να παίζεται έως σήμερα. Αμέσως μετά έγραψε τον «Μάρτυρα κατηγορίας» που ανέβηκε στο θέατρο Winter Garden τον Οκτώβριο του 1953, κράτησε περίπου δύο χρόνια και στη συνέχεια μεταφέρθηκε με ακόμη μεγαλύτερη επιτυχία στη Νέα Υόρκη (μάλιστα επελέγη ως το καλύτερο 'ξένο' έργο της περιόδου 1954-55 από τον New York Drama Critics Circle). Ο «Μάρτυς Κατηγορίας» γνώρισε νέες μέρες δόξας το 1957 όταν ο Μπίλυ Γουάιλντερ το μετέφερε στον κινηματογράφο με πρωταγωνιστές την Μάρλεν Ντίτριχ, τον Τάιρον Πάουερ και τον Τσαρλς Λότον. Η μεγάλη κυρία του αστυνομικού μυθιστορήματος έγραψε συνολικά δεκάξι έργα που συνήθως γνώριζαν τέτοια επιτυχία ώστε οι ιστορικοί του αγγλικού θεάτρου να της αποδίδουν «το χάρισμα του Μίδα».
Την παράσταση στο θέατρο Κάτια Δανδουλάκη σκηνοθέτησε ο Αντώνης Καλογρίδης, από τους ελάχιστους νέους σκηνοθέτες που έχουν άποψη για την όψη των παραστάσεων του, σε βαθμό τέτοιο που να αναλαμβάνει ο ίδιος και τη σκηνογραφία. Στο «Μάρτυρα Κατηγορίας» το αποτέλεσμα ήταν αισθητικά άρτιο. Επιπλέον, σε αντίθεση με προηγούμενες παραστάσεις του Καλογρίδη, οι ηθοποιοί ερμήνευσαν με πειστικότητα τους ρόλους τους. Ποτέ άλλοτε δεν είδα την Κάτια Δανδουλάκη τόσο λαμπερή –τα ρούχα της Λουκίας που φορούσε ήταν υπέροχα, μόνο που η ηρωίδα δεν είναι σταρ του σινεμά αλλά μια γυναίκα με αμφιλεγόμενο παρελθόν, της οποίας τα οικονομικά δεν πρέπει αν είναι ανθηρά. Πάντως, απέδωσε θαυμάσια την περσόνα που είναι κάθε ρόλος μοιραίας γυναίκας και μόνο στο τέλος άφησε χώρο για τη συντριβή της προδομένης. Ο Δάνης Κατρανίδης ανέδειξε τα κωμικά στοιχεία του ρόλου του, τονίζοντας παράλληλα τη θεατρινίστικη διάσταση που διαθέτει κάθε επιτυχημένος δικηγόρος –θέατρο και δικαστήριο άλλωστε έχουν πολλές ομοιότητες. Ο Κώστας Σπυρόπουλος εκπλήσσει με την υποκριτική ωριμότητα που αντιμετωπίζει το ρόλο του κατηγορούμενου. Θαυμάσια, όπως πάντα, η Σούλα Αθανασιάδου, ενώ η Αριέττα Μουτούση υπερβάλλει στην απόδοση της υπερπροστατευτικής γεροντοκόρης που φροντίζει τον μεγαλοδικηγόρο (ωστόσο το κοινό δείχνει να την απολαμβάνει). Πλήρης και η ερμηνεία του Κώστα Φαλελάκη. Έπαιξαν ακόμη ο Στράτος Χρήστου, ο Γιάννης Λαμπρόπουλος, ο Κωστής Τζανοκωστάκης και η Ολυμπία Σκορδίλη.
Πρόκειται, εν κατακλείδι, για μια παράσταση φτιαγμένη με καλό γούστο, σωστή ατμόσφαιρα, άψογο timing στην εναλλαγή σκηνών και σκηνικών, μελετημένους

φωτισμούς της Κατερίνας Μαραγκουδάκη και ερμηνείες από τους ηθοποιούς που την υπηρετούν που εξασφαλίζουν δύο αναμφίβολα ευχάριστες ώρες στο κοινό της. Τα ανδρικά κοστούμια σχεδίασε ο Μάκης Τσέλιος. Η απόδοση είναι του Μάριου Πλωρίτη.

Νέες εκδόσεις

* Από τις εκδόσεις Καστανιώτη κυκλοφόρησε η βιογραφία του Κωστή Μπαστιά (1901-1972), του ανθρώπου που επί μία πεντηκονταετία συμμετείχε ενεργά στην πνευματική, θεατρική, πολιτική και δημοσιογραφική ζωή της χώρας. Το όνομά του συνδέθηκε με το Εθνικό Θέατρο, τη Λυρική Σκηνή, το «Άρμα Θέσπιδος», τα Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, την ΕΙΡ, σε εποχές που η πολιτιστική πολιτική και διαχείριση ήταν ανύπαρκτη ή έκανε τα πρώτα της βήματα. Μέσα από τις σελίδες της βιογραφίας, που συνέγραψε ο γιος του Γιάννης Κ. Μπαστιάς, ξεδιπλώνεται το πιο ενδιαφέρον μέρος του 20^{ου} αι. στο οποίο τέθηκαν οι βάσεις της σημερινής πολιτιστικής κατάστασης της χώρας μέσα από τη ζωή ενός από τους πρωταγωνιστές της.
* Από τις εκδόσεις Κέδρος μόλις κυκλοφόρησαν η «Σύντομη ιστορία της σκηνογραφίας» του Γιώργου Βακαλό και το «Ρυθμοί και όροι της ευρωπαϊκής τέχνης» της Ελένης Βακαλό. Στο πρώτο ο γνωστός ζωγράφος και σκηνογράφος χαράζει την εξελικτική πορεία της σχέσης σκηνής-κοινού μέσα από εποχές και τεχνοτροπίες. Στο δεύτερο η ποιήτρια και ιστορικός Τέχνης, εκκινώντας από την έννοια «κλασικό», μας οδηγεί σε όρους και στυλ όπως μπαρόκ, ροκοκό, νεοκλασικισμός, ρομαντισμός ρεαλισμός για να καταλήξει στα αστικά στιλ και στις πρώτες εκδοχές της τέχνης του 20^{ου} αι.